

Arrest

nr. 132 860 van 6 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en op 23 september 2014 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 25 september 2014 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van diezelfde dag bleek dat de verzoekende partij het grondgebied van de Dublinstaten op illegale wijze via Griekenland is binnengekomen.

De verzoekende partij verklaarde nooit eerder asiel te hebben aangevraagd. Evenwel bleek opnieuw uit het Eurodac-verslag dat de Hongaarse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van de verzoekende partij een asielverzoek hebben geregistreerd in de centrale eenheid van het Eurodac-systeem.

Op grond van de gegevens verkregen via het Eurodac-verslag werd door de Belgische autoriteiten aan de Hongaarse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Op 20 oktober 2014 stemden de Hongaarse autoriteiten in met het terugnameverzoek.

Op 29 oktober 2014 nam de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien is op 13 november 2014. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december

2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepaling en beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en het citeren uit een aantal algemene rapporten opgemaakt door internationale en niet-gouvernementele organisaties betreffende de situatie van asielzoekers in Hongarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van inadequate opvangomstandigheden, een automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoge risico's van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden en alleszins aan de ontstentenis van huisvesting, een verwijdering naar derde landen alvorens de asielmotieven worden onderzocht, procedurele tekortkomingen en integratieproblemen, een xenofobieklimaat, geen rekening te houden met kwetsbare profielen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan. Daartoe wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat zij niet terug naar Hongarije wil en dat ze dan beter zou terugkeren naar Afghanistan en dat zowel Hongarije als Afghanistan haar dood betekenen. Betrokkene verklaarde verder dat ze hier gelukkig is en dat ze in Hongarije geen verschil zag met Afghanistan en*

echt niet terug wil naar Hongarije en dat ze zich liever laat repatriëren naar Afghanistan dan naar Hongarije en dat haar leven in gevaar is in Afghanistan en ook dat van haar kinderen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen aanhaalt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen. Betrokkene stelt wel dat zowel Hongarije als Afghanistan haar dood zullen betekenen en dat ze geen verschil zag tussen Hongarije en Afghanistan, maar buiten dergelijke vage en algemene verklaringen haalt betrokkene geenszins concrete redenen aan waarom dit zo zou zijn. Rekening houdende met het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat als hem of haar gevraagd wordt of er redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling door de Hongaarse autoriteiten zijn die een verzet tegen een overdracht zouden kunnen rechtvaardigen dat men hier dan concrete elementen of bewijzen aanbrengt en zich niet beperkt tot een vage en algemene verklaringen dat zowel Hongarije als Afghanistan haar door zouden betekenen en ze geen verschil ziet tussen Hongarije en Afghanistan, temeer daar betrokkene op geen enkel moment tijdens haar gehoor concretiseert waarom een terugkeer naar Hongarije dan wel haar dood zou betekenen. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een terugkeer naar Hongarije omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 30.04.2014; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Rapport US State Dept. - Country Report on Human Rights Practices - Hungary - 2012 (publicatie 2013; Rapport US State Dept - Country Report on Human Rights Practices – Hungary – 2013 (publicatie 2014))

blijkt dan ook niet dat men kan stellen dat men omdat men een asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt bovendien dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR, een organisatie die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het

vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.”

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die prima facie aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van

systematische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”).

Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij naar minder recente rapporten verwijst dan de verwerende partij in haar bestreden beslissing. In haar bestreden beslissing verwijst de verwerende partij onder meer naar de AIDA –asylum database information up to date as of 30.04.2014 waarin veel recentere rapporten worden opgenomen van onder meer de Hungarian Helsinki Committee, waar ook de verzoekende partij naar verwijst en die de inhoud van de door de verzoekende partij geciteerde rapporten weerlegt. Zo blijkt hieruit onder meer dat er nu een gegarandeerde toegang is tot de asielprocedure en een volledig onderzoek is van de asielprocedure bij een terugkeer naar Hongarije (zo stelt de Hungarian Helsinki Committee in haar “*information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary*” van mei 2014 “*After 1 January 2014, due to changes in the Asylum Act, as a general rule, Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedure and to a full examination of their asylum claim*”), dat families met kinderen en alleenstaande vrouwen in de praktijk niet meer worden opgesloten, dat er in het opvangcentrum Debrecen, waaraan de verzoekende partij refereerde ten tijde van haar verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, een afzonderlijke vleugel bestaat voor getraumatiseerde personen, dat er in dit opvangcentrum voorzien wordt in drie maaltijden per dag, dat er regelmatig gekuist wordt, dat er voldoende ruimte is, dat er voldoende douches en toiletten zijn, dat iedere asielzoeker een bed heeft, dat de asielzoekers het opvangcentrum mogen verlaten, dat er activiteiten worden georganiseerd en dat er zelfs medische faciliteiten zijn. Er is dan ook in het geval van de verzoekende partij op het eerste zicht geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Hongarije.

Het standpunt van de verwerende partij, zoals dat lijkt te kunnen worden bijgetreden door de Raad, vindt bovendien steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Hongarije in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Hierbij wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, die ook zeer beknopt wordt weergegeven in het verzoekschrift van de verzoekende partij, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij ondermeer op volgende informatie “*Hungary as a country of asylum*”, van het UNHCR van april 2012, “*Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments*”, “*Reports by the Hungarian Helsinki Committee*” zoals “*Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011*”, “*Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011*”, “*Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011*”, “*UNHCR: Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012*”.

Het Hof stelde voorts dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*“

Bijgevolg dient, om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, de behandeling, die daar mee strijdig wordt geacht, een zekere graad van hardheid te vertonen.

Het Hof heeft de voormelde internationale rapporten in ogenschouw genomen omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar een lidstaat en oordeelde als volgt:

“ii) Application of those principles to the present case

97. The Court takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu.

98. It acknowledges that three main areas of deficiency were identified in those reports that relate to (i) prolonged administrative detention of asylum-seekers and the conditions of their detention, (ii) the treatment of asylum applications pending in respect of or lodged by transferees and their lack of suspensive effect, and (iii) the risk of refoulement to Serbia.

99. The UNHCR dedicated a large part of its April 2012 report to asylum-seekers' conditions of detention in Hungary. The Court notes with particular concern the reports of specific hygiene failings in the Debrecen facility, the seemingly systematic treatment of detained asylum-seekers with tranquilisers causing them to develop addictions, of violent abuse by guards and the practice of taking asylum-seekers handcuffed and in chains to court or administrative hearings (see paragraphs 39-42 above).

100. As regards asylum proceedings in Hungary, the Court takes particular note of reports that asylum-seekers being transferred to Hungary under the Dublin Regulation had to reapply for asylum in Hungary upon arrival and that such a renewed application was treated as a second asylum application without suspensive effect. Together with the seemingly automatic process of handing out a deportation order upon entry, this resulted in a real risk of refoulement without the transferee having effective access to an examination of the merits of his or her underlying asylum claim.

101. Finally, the Court observes that the Austrian Asylum Court took the information contained in the UNHCR Regional Office's letter of 17 October 2011 seriously enough to request the first-instance authority confirm or rebut the criticism voiced in that letter and to bring its country of origin information in respect of Hungary up-to-date.

102. In view of the above, the Court acknowledges the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees. Whether the applicant had a case under Article 3 of the Convention with regard to his individual situation will be examined in the following paragraphs.

(α) The applicant's complaints related to the detention of asylum-seekers in Hungary and the reception conditions

103. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable to and the reception conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, has no difficulty acknowledging that they were, at the very least, arguable. The Court notes the seemingly general practice of detaining asylum-seekers for a considerable time and partly under conditions that fell short of international and EU standards, which, in conjunction with the repeatedly reported deficiencies in review proceedings for administrative detention, depicted a situation raising serious concern. Note is further taken of the reports of abuse of detained asylum-seekers by officials and of forced medication.

104. The Austrian asylum authorities were made aware of those problem areas at the latest by the UNHCR Regional Office's letter dated 17 October 2011 that concisely, but clearly summarised the relevant issues as regards Hungary as a receiving country for transferees. That letter was followed by a comprehensive report on Hungary as a country of asylum in April 2012, again by the UNHCR. The Hungarian Helsinki Committee had previously remarked in April 2011 on the detention conditions in nine temporary immigration detention centres and had repeated its concerns regarding routine placement in administrative detention in December 2011.

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement

107. *The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.*

(...)

110. *In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.*

(y) *Conclusion*

111. *For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention."*

(EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Het Hof wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en onmiddellijk aldaar asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze recentste nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde van een schending op artikel 3 van het EVRM bij terugkeer. Bijgevolg weerhield het Hof, anders dan de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij dit uitdrukkelijk verklaren, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen opgesloten worden. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk blijkt dat personen, in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, voldoende toegang hebben tot de asielprocedure in Hongarije en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Uit de laatste informatie van de asylum information database blijkt bovendien dat de tekortkomingen die er waren in 2013 inmiddels grotendeels verholpen zijn.

In het licht van de voormelde gegevens blijkt prima facie dat de verzoekende partij bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van haar asielaanvraag zolang zij haar asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar haar land van herkomst wordt derhalve in deze stand van zaken prima facie niet aannemelijk gemaakt. In het kader van deze asielaanvraag kan de verzoekende partij haar problemen inzake mishandeling en mensensmokkel uiteenzetten. Er zijn op het eerste gezicht geen aanwijzingen dat haar verklaringen aangaande mensensmokkel en ondergane mishandelingen, niet aan een effectief onderzoek zullen worden onderworpen. Tenslotte blijkt prima facie dat de verzoekende partij toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

De informatie waarop de verzoekende partij zich thans baseert om haar betoog kracht bij te zetten, betreft enerzijds informatie die het Hof zelf onder de loep heeft genomen, en anderzijds informatie die van minder recente datum is dan diegene waarop het Hof en de verwerende partij zich gebaseerd heeft.

Voorts dient gesteld dat, wat de overige neergelegde informatie betreft, met name de geciteerde passages uit de Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013 en de UN Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights, Working Group on Arbitrary Detention - Statement upon the conclusion of its visit to Hungary (23 September - 2 October 2013) deze betrekking hebben op een uitbreiding van detentiegonden en omstandigheden van detentie, maar de verzoekende partij toont hiermee niet aan dat indien zij als Dublin-terugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden. Temeer uit de brief "*information note on asylum-seekers in detention and Dublin procedures in Hungary*" van mei 2014 pagina 5 (terug te vinden op de door de verwerende partij geciteerde asylum information database) dat "*although the law permits the detention of female asylum-seekers (...), they are hardly ever detained*". Aldus blijkt uit de meest recente informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft dat alleenstaande vrouwen, zoals de verzoekende partij in casu, niet worden opgesloten. Voorts blijkt uit de Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013 – Hungarian Helsinki

Committee dat er zich weliswaar een probleem van overbevolking heeft voorgedaan in de opvangcentra maar dat ondertussen een tijdelijk opvangcentrum werd geopend alsook een nieuw opvangcentrum.

Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loep heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije aantoont. De verzoekende partij toont prima facie niet aan dat zij persoonlijk in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont zij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat zij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij grotendeels samenvalt met het middel dat hiervoor werd besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 4 van het Handvest niet werd aangetoond. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

De verzoekende partij schetst een louter hypothetisch beeld, doorspekt met algemeenheden, dat niet volstaat om een concreet moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Wat betreft haar ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar Afghanistan, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden overgedragen aan Hongarije en niet aan Afghanistan.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij naar Afghanistan zal worden gerepatrieerd vooraleer haar nood aan bescherming op adequate wijze werd onderzocht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing en uit de bespreking bij het middel dat er wel degelijk voldoende onderzoek werd gevoerd met betrekking tot haar situatie.

Waar zij tenslotte stelt dat zij geen aangifte zal kunnen doen van mensensmokkel en andere mishandelingen, weze herhaald dat zij niet aantoont dat zij zonder enig onderzoek van haar nood aan bescherming zal worden teruggestuurd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU